

Міністерство освіти та науки України

**Державний заклад «Південноукраїнський національний
педагогічний університет імені К. Д. Ушинського»**

Історико-філологічний факультет

Кафедра української та зарубіжної літератур

**ТЕОРІЯ ТА ПРАКТИКА АНАЛІЗУ ХУДОЖНЬОГО ТЕКСТУ:
СУЧАСНІ ВЕКТОРИ ДОСЛІДЖЕНЬ**

Збірник наукових статей

ВИПУСК 2

Одеса 2024

УДК 811.161.2'42 (075.8)

Рекомендовано до друку вченою радою ДЗ «Південноукраїнський національний педагогічний університет імені К. Д. Ушинського»
(протокол № 5 від 31 жовтня 2024 року)

Редакційна колегія

Авксентьєва Г. А., кандидат філологічних наук, доцент – відповідальний редактор.

Босва Е. В., кандидат філологічних наук, доцент – відповідальний редактор.

Павлюк Н. Л., кандидат філологічних наук, доцент – відповідальний редактор.

Горанська Т. В., старший викладач – відповідальний редактор.

Рецензенти

Шевченко Т. М. – доктор філологічних наук, професор, завідувач кафедри української літератури та компаративістики Одеського національного університету імені І. І. Мечникова.

Кон О. О. – кандидат філологічних наук, доцент, декан історико-філологічного факультету ДЗ «Південноукраїнський національний педагогічний університет імені К. Д. Ушинського».

Теорія та практика аналізу художнього тексту: сучасні вектори досліджень : зб. наук. статей. Одеса : Видавець Букаєв Вадим Вікторович, 2024. Вип. 2. 249 с.

ДЗ «Південноукраїнський національний педагогічний університет
імені К. Д. Ушинського», 2024

[1/14.07/Model.n avch.prohr.5-9.klas.NUSH-poetap.z.2022/Intehr.movn-lit.kurs-ukr.mova.ukr.ta.zar.lit.56.kl.Starahina.ta.in.04.10.pdf](https://mon.gov.ua/storage/app/media/zagalna%20serednya/Navchalni.prohramy/2023/Model.navch.prohr.5-9.klas/Movno-literat.osv.hal/Ukrayinska.literatura.7-9-kl.Yatsenko.ta.in.26.07.2023-1.pdf)

5. Модельна навчальна програма «Українська література. 7-9 класи» для закладів загальної середньої освіти (автори: Яценко Т. О., Пахаренко В. І., Слижук О.А., Тригуб І.А.). 2023. URL: <https://mon.gov.ua/storage/app/media/zagalna%20serednya/Navchalni.prohramy/2023/Model.navch.prohr.5-9.klas/Movno-literat.osv.hal/Ukrayinska.literatura.7-9-kl.Yatsenko.ta.in.26.07.2023-1.pdf>

Евеліна БОЄВА,

кандидат філологічних наук,

доцент кафедри української та зарубіжної літератур

Університету Ушинського

Ксенія МАЗУР,

магістрантка 2 р. н.

історико-філологічного факультету

Університету Ушинського

ОСОБОВІ ЗАЙМЕННИКИ ЯК СТРИЖНЕВИЙ КОМПОНЕНТ ПОЕТИЧНОГО ДИСКУРСУ ОЛЕКСАНДРА ОЛЕСЯ

Постановка проблеми. Займенник як частина мови, з морфологічної точки зору, цікавить мовознавців як на сучасному етапі розвитку лінгвістики, так і привертав увагу раніше. Якщо формально граматичний статус займенника можна вважати визначеним (Вихованець І. Р., Городенська К. Г., Кучеренко І. К., Леонова М. В., Жовтобрюх М. А., Білодід І. К., Ожоган В. М. і т. д.), то проблема семантики і функціонування залишається відкритою. Для її розв'язання ми обрали предметом дослідження художній текст, де стає можливим аналіз займенників у контексті, тобто не тільки як мовної одиниці, а й як мовленнєвої. Як відомо, у тексті займенники функціонують разом з іншими мовленнєвими одиницями у складі комунікативної єдності –

висловлювання. Такий аспект дослідження дозволяє не вичленовувати займенники з тексту, а аналізувати їх у зв'язку з іншими словами, вивчати їх роль у текстотворенні, з'ясовувати специфіку займенників у комунікативному акті, простежити зміни семантичного навантаження займенників протягом тексту.

Твори Олександра Олеся нами вибрані не випадково. Увагу до творчості Олександра Олеся в останні роки можна пояснити не тільки гострою і соціальною спрямованістю творів поета, а й глибиною філософської думки й особливим ліризмом поезії О. Олеся. Саме ці риси обумовили поширення в поетичних творах автора займенників, зокрема особових, які є виразником особистості мовця, його активної мовленнєвої позиції, яскравими образами співрозмовників ліричного героя.

Зазначимо, що функціонуванню займенників в поетичному тексті увага у сучасних дослідженнях приділялась лише спорадично, хоча ця частина мови в межах контексту поезій набуває значних особливостей. Все це обумовило **актуальність** теми і визначило її вибір. **Метою** представленої розвідки є дослідження художнього тексту і з'ясування ролі і семантики функціонування особових займенників у мовному просторі поезій Олександра Олеся.

Аналіз останніх досліджень та публікацій. Над дослідженням функцій (стилістичних, синтаксичних) займенників в контексті художніх творів, працювали такі мовознавці, як Л. А. Булаховський, В. С. Ващенко, А. П. Коваль, П. О. Петрова та інші. Але майже всі вони займалися розглядом функціонування займенників у поезіях одного митця – Т. Г. Шевченка. Теорією займенника як частини мови займалися такі вчені, як І. Г. Матвіяс, Б. М. Кулик, Д. Овсяніко-Кулиновський, О. О. Шахматов, П. Горецький, А. П. Загнітко, В. О. Горпинич та інші. Професор А. М. Пешковський, виходячи з узагальнюючих властивостей займенників, указував: «Займенники через свою абстрактність скрізь є «порушеннями порядку», скрізь створюють підрубрики,

особливі випадки. І своєрідність цих випадків, які б вони не були різноманітні, врешті зводиться до своєрідності природи самих займенників» [6, с. 167].

У своїй роботі ми підтримуємо традиційний погляд на займенники як окрему частину мови, таке трактування займенників характерне для більшості сучасних курсів. З методичних міркувань доцільніше розглядати займенники як частину мови в традиційному плані.

Ми підтримуємо думку І. К. Білодіда, що «займенники як частина мови становлять собою клас слів, позбавлених конкретного виявленого матеріального змісту; вони виступають еквівалентами іменників, прикметників і числівників, даючи найзагальніше уявлення про предметність, ознаку й число» [7, с. 265]. У процесі мовлення, за конкретних умов, займенники набувають значення дійсних осіб, речей, ознак. Завдяки такій семантиці займенники вживаються дуже широко, тому-то, незважаючи на порівняно невелику кількість займенникових слів, вага їх у мовленні досить велика.

Виклад основного матеріалу. Коли говорять про поезію і поетичну мову, мають на увазі, перш за все, лірику. Саме мова лірики вирізняється найбільшою своєрідністю, тому що лірика – складна форма пізнання, вираження і комунікації. В ліриці мова іде про відношення людської особистості і світу [3, с. 210]. Складний характер має і структура мовленнєвого суб'єкта і адресата в ліричній поезії.

Як відомо, поетична свідомість (ліричне я) може обмежуватися своїм внутрішнім емоційним світом і навіть бути протиставлено зовнішньому світу. Але може вміщувати в собі широкий зовнішній світ, з яким у ліричного поета виникає безпосередній і тісний контакт. Існує думка, що лірика – спосіб самовираження [1, с. 34]. На наш погляд, це вірно тільки частково. Лірична поезія, дійсно буває способом самовираження. Але творчість багатьох ліричних поетів має більш ніж особисте значення, воно звернено до світу. І річ не в тому, що поет відчуває і висловлює не тільки свою особистість, свій емоційний світ, але й зовнішній. Відбувається складний процес – зріст масштабів ліричного я,

який в однаковій мірі охоплює світ внутрішній і зовнішній, знищуючи межі між ними.

Сутність ліричної поезії, як зображення світу в сприйманні ліричного суб'єкту, ліричного «я» висуває на перший план у структурі ліричного повідомлення точку зору того, хто говорить.

В ліричній поезії людина, яка говорить, активно залучається до структури повідомлення. Позиція така, що її присутність обов'язково тим чи іншим способом дає себе почувати в структурі поетичного тексту.

Для введення адресата в текст лірика застосовує мовні засоби, первинна функція яких комунікативна (у розмовному мовленні). Це форма діалогічного мовлення: друга особа, звертання, питання. Це дейктичні засоби мови, які в усному діалозі у власне дейктичній функції вказують на предмети і простори, що знаходяться в полі зору. Перенесення всіх цих засобів до письмового тексту перетворює і ускладнює їх функції – у зв'язку зі зміною всіх умов комунікації в ліриці порівняно з усним мовленням. Отже, виникає питання про типи мовленнєвих суб'єктів у ліричній поезії.

Досліджуючи поетичну спадщину Олександра Олеся, ми дійшли висновку, що ліричний герой говорить від першої особи (171 слововживання), саме такий тип фіксується найчастіше. Формально автор і ліричний герой виявляються тотожними: «Мене невірна розлюбила,/ І **я** блукаю сам не свій,/ Немов я кинутий остався/ Один в пустелі світовій» [4, с. 128].

Кожний рядок містить вказівку на «я» ліричного героя: спочатку це родовий відмінок особового займенника 1-ої особи – *я (мене)*, потім безпосередньо займенник *я* у початковій формі, а в останньому рядку, автор вживає кількісний числівник (*один*), що має здатність не тільки вказувати на кількість предметів, а й підкреслює, що ліричний герой залишився наодинці (*один – одинокий* мають спільний корінь). Повторення займенників у кожному рядку підкреслює це значення, яке експліцитно представлене в останньому рядку.

Але можлива і розбіжність. Формальна розбіжність з автором виникає тоді, коли ліричний герой, не будучи об'єктом мови, з'являється як третя особа. Це виникає в тих випадках, коли автор відділяє себе (точніше одне із своїх *я*) і говорить про себе в третій особі: «Про мене ти забула,/ Давно *я* знаю все .../ Щодня про тебе вітер/ Чутки мені несе./ Сьогодні прилетів він,/ Засмучений украй,/ І в відповідь заплакав:/ О, краще не питай!/ Учора як смеркалось/ Прийшов він до вікна,/ Віконце розчинилось,/ І скрикнула вона./ І руки простяглися, —/ Дві рученьки її .../ О друже , не розпитуй./ Вони вже не твої» [4, с. 252].

Зазначимо, що органічна пов'язаність образної системи ліричних творів Олександра Олеся з явищами природи – типова для поета продовж усього періоду його творчості. Так, у поезії 1916 року «Про мене ти забула» інтимним свідком поетових переживань виступив вітер.

Ліричне *я* автора в різних випадках набуває нового значення. Часто зустрічаються випадки, коли мовець, тобто ліричний герой, не є активним учасником дії, а виступає в ролі спостерігача: «Єсть дивні лілеї, що, вранці родившись/ Надвечір уже умирають.../ *Я* бачив їх трупи... Стоять як зомлілі,/ І руки кудись простягають» [4, с. 122].

Темою вірша є не стан ліричного героя, а надії, які він спостерігає. Але читач може сприймати їх лише очима ліричного героя, тобто з відтінком суб'єктивності. На це вказує речення: «*Я* бачив їх трупи ...».

В своїй поезії Олександр Олесь, застосовуючи стилістичні засоби, прагне виділити себе, тобто одну сторону свого внутрішнього *я*, і, використовуючи анафору, підносить емоційну силу вірша, сприяє комунікаційній струнності й завершеності:» *Я* – мов сурмач без сурми голосної,/ *Я* – мов стрілець без зброї золотої, / *Я* – мов орел без сизих крил,/ *Я* – мов вістун серед могил» [4, с. 229]. В даному прикладі пунктуація авторська, тобто тире вживається для підсилення змісту займенника *я*, і для виділення його з тексту, саме на особовому

займеннику лежить смислове навантаження. В цій строфі поет не витримує від розпачливого вигуку.

Олександр Олесь, виступаючи в поезії ліричним героєм, переймається болями і сподіваннями свого народу, виділяє себе, не для відокремлення, а навпаки, для того, щоб показати свою єдність з народом: «Але я всім вселюдно признаюсь,/ Я – син його, я – старців син.../ За руку гляньте з ним беруся/ І завжди з ним іти клянуся/ Кудись на гори із долин» [4, с. 271].

Різні сторони, ліричного я поета можуть вступати один з одним в діалог. Тоді внутрішній мовленнєвий суб'єкт – одна сторона ліричного я, а друга сторона виступає як адресат: «Не любила, не любила/ Знаю, знаю я.../ Ах, навіщо я повірив/ Співам солов'я» [4, с. 650].

Спостереження над суб'єктно-об'єктними стосунками в ліриці Олександра Олеся, типом ліричного героя, особливостями поетики і композиції, дають змогу уявити цілісний образ ліричного героя, що виявляється, насамперед, крізь широкий спектр функціонування душі поета, якає частиною «душі світової»: «Втіліть чуття мої в звуки, в слова/ Світ увесь навіть не в волі.../ Як же душа моя їх проспівала,/ Частка душі світової» [4, с. 103].

Ліричний герой відчуває, як в його свідомості формується нова реальність. В поезії «Вийди, змучена людьми...», що жанровими ознаками нагадує благання, ліричний герой поступово проникається образом ідеальної мрії, він розчиняється в ній, втрачає власну особистість: «– З небом, з Богом я зіллуюсь,/ З саявом Вишнього, з тобою, –/ Кожний нерв зроблю струною./ Сам я арфою зроблюсь» [4, с. 201].

В ліричній поезії Олександра Олеся фіксуємо ототожнення образу поетичної душі з піснею. Образ-символ «пісні-душі» містить поетичне посилення, яке просторово розповсюджується, охоплюючи природу, соціум, внутрішній світ людини: «Бажав я тільки і співав/ Про ніч землі, про саяво неба,/ І в люде пісню посилав/ За мене здійснити, що треба» [4, с. 83].

Автор так закоханий у квіти, що навіть ототожнює ліричного героя з ними: «Перекинусь я квіткою-крихтою,/ Пригорнусь до барвінку зеленого,/ Припаду перестану і дихати...» [4, с. 239].

Отже, часо-просторові стосунки між ліричним героєм і уявлюваним світом, що утворюється в екзистенційному прориві Душі Світової відбивають метаморфози поетової душі, що позначаються на рівні суб'єктно-об'єктних перетинків, що охоплюють композиційні особливості Олесевої лірики, а також надзвичайні надбання Олесевої поетики.

Не менш складною є структура адресата мови в поезії. Категорія адресата включає в себе 2-у особу однини і множини. Третя особа встановлює дистанцію між тим, хто говорить, і предметом мови, а друга особа цю дистанцію знищує.

У поезіях О. Олеся менш частотним, порівняно із займенником *я*, виявився займенник другої особи однини – *ти* (103 слововживання). Як зазначає дослідниця І. І. Ковтунова, «мова у формі у другій особі – одна із характерніших ознак лірики, що склалася роками, традиційний її прийом» [2, с. 89].

Застосування другої особи до віддалених осіб предметів - це переміщення функції адресата мови з одного типа об'єктів на інші. Таке переміщення створює ілюзію, образ безпосередньої присутності і близькості до того, хто говорить.

За нашими спостереженнями, зменшення дистанції між автором і предметом мови, здійснюється в ліричній поезії в тих випадках, коли митець звертається не до особи. А має на меті проникнення в суть речей і загальних понять. Поет вступає з ними в тісний контакт, встановлює зв'язок, щоб якомога яскравіше їх зрозуміти. Олександр Олесь звертається до народу, до України, до духу України...: «*Народ мій! І ти – орел, вночі підтятий/ І чом не лицар ти захоплений в полон?!*» [4, с. 774]. «*Для всіх ти мертва і смішна/ Для всіх ти бідна і щаслива,/ Моя Україна, прекрасна,/ Пісень і волі сторона*» [4, с. 74].

В поезії «Пісня» Олександр Олесь вступає в діалог з сонцем, це скоріше являє собою «комунікативну метафору» [2, с. 90], а не уособлення в прямому значенні цього слова: «Коли вже *ти*, сонечко, мені зійдеш,/ Коли вже *ти* весело усміхнешся?/ А вже ж моя душенька наболілась,/ А вже з мене доленька насміялась» [4, с. 243].

Автор у своїй поезії веде розмову і з вищими силами, але звертається до них в простій формі на *ти*. Таке звертання до Бога на *ти* притаманне розмовному стилю всіх людей. В молитвах, проханнях до Бога, побутує звертання в простій формі, як за пані-брата: «Отче наш! Якщо є ти на небі і на землі...». Вірш має шість строф, і тільки в шостій поет звертається нього називаючи "Небесний Пане", що приземлює принижує божество: «Як *ти* осліп, *Небесний Пане*,/ За правду нашу пекло встане!!!/ Віки ж мовчиш!..» [4, с. 277].

Олександр Олесь – тонкий ніжний лірик. Він увійшов у свідомості поколінь як незрівнянний майстер інтимної лірики і на підтвердження цієї істини навіть такий цікавий і переконливий аргумент: «Коли Леся Українка ознайомила з поезією молодого Олександра Олеся, то високо оцінила його ліричний таланти, заявивши, що їй тепер не варто писати вірші» [5, с. 48]. Він любив рідну землю, країну, рідну мову. В його серці бриніла пісня кохання На папір лягали задушевні вірші про неї – омріяну, милу, «бідну лебідку»: «*О бідна лебідка! Ти* глянула в очі,/ *Ти* глянула в тихі озера мої,/ А в мене душа, як в негоду, тріпоче, -/Навік скаламучені води її!» [4, с. 209].

Впадає в око ще одна типова риса поетики інтимної лірики Олександра Олеся – автор не називає ім'я коханої, а займенник *ти* розуміється як звертання до коханої: «*Ти* не прийшла в вечірній час.../Без *тебе* день вмирав сьогодні,/ Без *тебе* засід смутно гас/ І сонце сходило в безодні.../ *Ти* не прийшла в вечірній час» [4, с. 236].

У даній строфі повторюється перший і останній рядок, утворюючи ефект кола. Поет, повторюючи їх у кожній строфі, робить їх епіцентром переживань ліричного героя і спонукає цим до співпереживань читача.

З біографії поета відомо, що його дружина Віра Антонівна Свадовська, дала життя його ліричному псевдоніму – Олесь [5, с. 52] у відповідь на це був написаний чудовий вірш, в якому поет звертається до дружини у формі 2-ої особи, але з великої літери, з метою показати велику повагу: «Те ім'я, що мені дала *Ти*/ У дні осяяні *Тобою*,/ У сні і вільне і крилате/ Літа і в'ється наді мною./ Його прийму я в свою душу,/ Зіллю з своєю кров'ю» [4, с. 254].

Поет звертається до України як до живої істоти, займенник другої особи допомагає вступити з адресатом в тісний контакт. Далі автор звертається до духу України, як до близької особи: «*О дух України! Орел!* Дух вільний смілий і високий,/ Злети стурбуй цей мертвий спокій/І вливай життя з свої джерел./ *Ти*, дужий в вільності своїй./ Розніс би хмари і тумани» [4, с. 74]. Олександр Олесь майстерно поєднує у одному реченні (одній строфі) кілька звертань, що зумовлює передачу найвищого ступеня наснаги почуттів.

У поезії «Хто ви? Хто ви? З нагаями...» Олександр Олесь застосовує перехід від 2-ої особи множини до 2-ої однини, який відбувається непомітно, але дуже швидко. Виникає ефект заміни кадрів: віддалений план змінюється близьким: «Хто *ви*? Хто *ви*! З нагаями/ І з брязкучими шаблями?/ Люде кажеш? Ми не вірим:/ Нащо дивишся *ти* звіром» [4, с. 254].

Отже, спадщина Олександра Олеся з плином часу не збідніла і не втратила своєї мистецької привабливості. Як синові своєї доби і свого народу, Олесеви вдалось розділити гіркоту і радість його долі, доводилось захоплюватись, помилятися, розчаровуватись. Проте із справжнього мистецького болю його сповідь в ім'я найвищих людських ідеалів вилилась в непідробні перлини лірики, драматичні поеми, оригінальні поезії в прозі і прозові твори, публіцистичні та літературно-критичні статті.

Висновки. Досліджуючи поетичну спадщину цього видатного митця, простежили за особливостями семантики особових займенників в поетичному дискурсі, встановили їх взаємодію з іншими мовленнєвими одиницями у складі комунікативної єдності – висловлювання.

Роль займенників в ліричних творах О. Олеся, на нашу думку, більш ніж суттєва, вони виступають як необхідний і універсальний елемент: займенник є засобом збереження безіменності ліричного суб'єкта і притому звільняє його із надр емпіричного, побутового контексту, а перетворює його в ліричне інкогніто.

За нашими спостереженнями, в залежності від світобачення митця функції особових займенників змінюються. Домінуючою в творчості досліджуваного нами автора виступає стилістична функція особових займенників: анафора, коло, повтор.

Так, займенник *я* поєднує в собі ліричного героя і автора. Але можлива і розбіжність, в тих випадках коли автор хоче виділити себе і говорить про себе в третій особі. Ліричне *я* автора набуває нового значення, це відбувається в тих випадках, коли мовець, тобто ліричний герой виступає як сторонній спостерігач. Семантика пов'язана з авторським задумом, переважає займенник *я* – це пов'язано з висуванням на перший план світу ліричного героя.

Зазначимо, що особливо складною в поезії Олександра Олеся є категорія адресата, що представлена 2-ою особою однини (множини). Адресатом мови може бути сам мовець, але це не означає, що суб'єкт мови повністю збігається з адресатом. У випадку автоадресації виникає розщеплення людського і поетичного *я*, різні сторони якого вступають один з одним в діалог.

Стилістичною особливістю поезій Олександра Олеся є те, що друга особа може вживатися окремо і разом із звертанням. Звертання вживається для уточнення, конкретизації і характеристики займенника. Також у поезіях Олександр Олесь застосовує перехід від 2-ої особи множини до 2-ої особи однини, що побуджує ефект заміни «кадрів».

Отже, творчість Олександра Олеся відзначається своєю оригінальністю, приваблює сучасних читачів своєю життєрадісністю, оптимістичністю. В умовах економічної та політичної нестабільності, знаходиш підтримку, черпаєш силу, щоб не озлобитися, не зачерствіти душею. Його творчість

досліджена мало, але неможливо уявити, що така сторінка української культури була б нами забута. Ще на довгі часи вона залишиться невсихаючим джерелом для літературознавців, мовознавців, читачів.

Література

1. Іонова І. О. Морфологія потичного мовлення. Кишинів : Штіца, 1988. 162 с.
2. Ковтунова І. І. Поетичний синтаксис. Київ : Наука, 1986. 208 с.
3. Кочерган М. П. Слово і контекст: (Лексична сполучуваність і значення слова). Львів : Вища школа, 1980. 182 с.
4. Олесь Олександр. Поетичні твори. Лірика. Поза збірками. З неопублікованого. Сатира. Київ : Дніпро, 1990. Т. 1. 959 с.
5. Олесь Олександр. Творча спадщина і сучасність: збірник наукових праць. Суми : Козацький вал, 1999. 308 с.
6. Плющ П. П. Історія української літературної мови Київ : Вища школа, 1971. 423 с.
7. Сучасна українська літературна мова. Морфологія /за загальною ред. акад. АН УРСР І. К. Білодіда. Київ : Наук. думка, 1969. 528 с.

Тетяна ГОРАНЬСЬКА,

старший викладач кафедри української та зарубіжної літератур

Університету Ушинського

Анастасія ГУДАК,

студентка 4 курсу

історико-філологічного факультету

Університету Ушинського

РОМАНТИЧНЕ ПРОТИСТАВЛЕННЯ ПРИРОДИ І ЦИВІЛІЗАЦІЇ В ЦИКЛІ «ПІВНІЧНИХ ОПОВІДАНЬ» ДЖ. ЛОНДОНА

ЗМІСТ

Авксентьєва Г. А. <i>Поетика пейзажотворення в українській літературі ХХ століття</i>	3
Бандура Т. Й. <i>Романтична стратегія оповіді в історичній поемі Г. Могильницької «Рогніда»</i>	11
Беценко Т. П. <i>Курс «Лінгвопоетика художнього тексту: інтерпретаційні підходи» для магістрантів-філологів (деякі дидактичні зауваги)</i>	21
Боєва Е. В. <i>Філософські та лінгвістичні принципи організації художнього посмодерністського дискурсу: теоретичний огляд</i>	31
Горанська Т. В. <i>Інтертекстуальність роману І. Франка «Основи суспільності»</i>	39
Кон О. О., Прокопенко Л. І. <i>Кольороназви в історико-психологічному романі Павла Загребельного «Я, Богдан»</i>	48
Лук'янченко І. О. <i>Linguistic Features of British Postmodern Fantasy Discourse: Case Study of Neil Gaiman's «Neverwhere»</i>	61
Павлюк Н. Л. <i>Художня інтерпретація історичних подій у романі Ю. Мушкетика «На брата брат»</i>	72
Авксентьєва Г. А., Оробець Н. <i>Міфопоетика збірки В. Свідзинського «Медобір»</i>	81
Авксентьєва Г. А., Шпілєвая К. <i>Композиційні аспекти роману Ю. Винничука «Танго смерті»</i>	90
Боєва Е. В., Горбенко Т. <i>Інтеграція мовної та літературної освіти як засіб формування комунікативної компетентності учнів</i>	99
Боєва Е. В., Мазур К. <i>Особові займенники як стрижневий компонент поетичного дискурсу Олександра Олеся</i>	108
Горанська Т. В., Гудак А. <i>Романтичне протиставлення природи і цивілізації в циклі «Північних оповідань» Дж. Лондона</i>	118

Наукове видання

**ТЕОРІЯ ТА ПРАКТИКА АНАЛІЗУ ХУДОЖНЬОГО ТЕКСТУ:
СУЧАСНІ ВЕКТОРИ ДОСЛІДЖЕНЬ**

Збірник наукових статей

ВИПУСК 2

Підп. до друку. Формат 60х90/16. Папір офсетний.

Гарний «Times New Roman» Друк цифровий. Ум. друк. арк. 11.

Наклад 100 пр.

Видавець Букаєв Вадим Вікторовий

вул. Пантелеймонівська 34, м. Одеса, 65012.

Свідоцтво суб'єкта видавничої справи ДК № 2783 від 02. 03. 2007 р.

Тел. 0949464393, email – 7431391@gmail.com